

"CABO BLANCO NYTT"

Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blanco "Den Svenska Regnskogen"

November 1996

Hejsan!

Här kommer föreningen Cabo Blancos "Den Svenska Regnskogen" femte årsutskick.

Det innebär att ett år har passerat sedan vi gav rapport senast. En hel del positiva händelser har vi att förmedla. Det viktigaste är att SIDA genom Forum Syd beviljat oss en 15 månaders förlängning av vårt miljöprojekt för nationalparken Cabo Blanco's överlevnad. Miljöutbildningsstödet till våra skolungdomar fortsätter till augusti 1997. Om möjligt ska vi försöka förlänga projektet ytterligare ett år. Därefter hoppas vi att det har sådan kraft att alla bygdens miljöutbildade ungdommar i framtiden skall komma att värna om det arv som Olof och Karen Wessberg lämnat till Costa Rica och alla naturälskande världsmedborgare.

Förutsättningen att vi skall kunna försätta vårt stöd till ungdomarna i de åtta skolorna som ligger närmast Cabo Blanco, bygger på att föreningen kan få in pengar via medlemsavgifter och gåvor.

Andra projektperioden möjliggjordes genom Er, samt att vi kunde genomföra **operation dagsverke** bland nästan alla elever vid Hässelby Villastads Skola. Det gav 59.505:-. **Vi riktar stort tack till alla elever, lärare och föräldrar som möjliggjorde den satsningen.**

Härom veckan fick vi ett mycket glädjande fax från vår koordinär och projektansvarige Ronald Chavarria som berättade att tre av "våra" ungdommar har vunnit äran att få presentera Costa Rica vid en internationell miljökonferens för ungdommar i Guatemala. De kommer från vår ungdomsledarutbildningsgrupp **TUCAN**. Vi känner oss stolta å deras vägnar. De är dessutom alla tre tjejer! Utbytet mellan våra skolor fortsätter med brevkorrespondens och teckningsutbyte. Detta kommer att utvecklas ytterligare då en av våra ungdomsmedlemmar åker till Costa Rica och Cabo Blanco som volontär och brobyggare i januari.

Fotbollsplanen utanför skolan i byn Mal País, kantad av palmer och ett horisontlöst Stilla havet.

I juli åkte vi en grupp lärare vid Hässelby Villastads Skola, samt några ungdommar på studiebesök till Cabo Blanco för att besöka våra projektskolor och se hur våra pengar används. Det blev en mycket positiv upplevelse. Vårt stöd till miljöutbildning har utvecklats till en succé. Vi träffade förstas Ronald, vår projektansvarige, som gör ett otroligt fint jobb.

Men först och främst var det mötet med alla lärare och ungdommar, som tog emot oss som om det vore ett "kungabesök". Det kommer vi aldrig att glömma! Om detta ska Hanna Backman, vår ungdomsambassadör under några månader i Cabo Blanco, berättat mer om.

Hanna Backman, vår ungdomsvolontär.

Undertecknad överlämnar pennan (tangentbordet), för en levande rapport från vår resa signerad Hanna.

Tommy Åsberg

Orf. i föreningen Cabo Blanco

Tankar kring ett fotoalbum

(eller "hur man delar med sig av en resa på ett väl genomtänkt sätt")

Jag sitter här framför skärmen och skall skriva lite om resan till Cabo Blanco som genomfördes i Juli i år. Sådär när höstmörkret börjar lägga sig är det inte särskilt svårt att återkalla minnena från sommarens roliga resa. Det svårare ligger mer i att *sälla* och välja ut vilka av alla roliga upplevelser man ska lägga störst vikt vid. Det är bara inte rättvist! För hur kan man möjligt avgöra vilken av alla komponenter i en resa som utgjorde "själva resan"? Jag tänker och tänker och skärmen tittar tillbaka på mig, surrande och tom. Men så kommer jag på ett sätt!

Jag ska *sälla* bort det som var "mindre kul", i försök att få någon slags struktur. Ja! Jag börjar fundera...(skärmen flimrar på, fortfarande uppmanande tom).

"Gå i regn och lera med hela packningen på ryggen var inte kul" kommer jag på efter några minuters hårt tänkande.

Jag tittar i albumet för lite "inspiration". Där har vi Ronald som dricker vätskan ur en kokosnöt.... Hela gänget i vågor på en övergiven strand... Tommy och Inger som kastat sig in i en Latinamerikansk danstävling, omringade av till hälften så korta, mörka, höftnuggande bybor... Där äter vi exotisk frukt, det var ju inte så tråkigt... Apor... Vackra blommor... Leende barn... Jaha, där badar vi i vattenfall, "ja det såg ju äckligt ut"... "Spindlarna var väl inte så kul, de behöver jag inte skriva om!" tänker jag triumferande under mina fortsatta försök att *sälla*. Och boormen parken hämtade i en gammal kvinnas uthus, som vi senare fick släppa ut i reservatet, det var läskigt! Jajamensan!

Jag och Inger (nästan) vid halvöns yttersta spets. I bakgrunden skimtar Cabo Blanco-ön. Den dagen gick vi nästan nio timmar!

Men sen tar det av någon anledning stopp och jag försjunker småleende i bilder från timplånga skumpande bilfärder där vi ihoppressades på platsäten finner sätt att göra det bekvämt för oss, genom att luta oss mot varandra kors och tvärs och placera fötter och packning lika kors och tvärs. Det är bilder på barn, små och stora, barn på leriga skolgårdar med lika kritvita tänder som skjortor. Barn med nyfikna ögon och färggranna folkdräkter.

Det är bilder från middagar (=ris) både från förläggningarna och restauranger där vi alla sitter och mumsar gott, utom Leif som alltid lyckades få in sin mat sist, eller i vissa fall inte få in någon mat alls. Appropå restaurangbesök tror jag att vi alla har ett gemensamt kul minne från andra natten i huvudstaden San José, då vi gick på Esmeralda. Det är en restaurang där man under middagen kan bjuda in ett av de många band som står till förfogande, att spela vid ens bord. Mycket retligt bjöd Tommy in den "stoltaste sångaren av de alla" matadoren i tjuren Ferdinands dubbelgångare att sjunga kärlekssånger för mig och Viveka. Och det gjorde han, med hjärta och smärta och en röst som överröstade den blåsorkester han radat upp kring bordet. Allt detta till våran stora genans och övrigas stora förtjusning, inte minst Tommys!

Dansuppvissning i Montezúmaskolan

Man skulle kunna säga att resan var en kombinerad stude-äventyrs och nöjesresa. Studieresa såtillvida att vi fick ta del av hur utbildningsprojektet av barn och ungdom fungerar i praktiken, vilket var ett nöje i sig. Det känns viktigt att ni medlemmar underrättas om hur otroligt glada och positiva barnen är för detta. De visade sin uppskattning på många fina sätt, inte bara i ord, utan också genom sånger, dans och teaterföreställningar, små gåvor såsom blommor och (i mitt fall, en disktrasa i frotté, lång historia.) Det var fantastiskt att se dessa barn, som inte alls har den materiella "välfärden" som vi är vana vid att visa sån glädje över att få delta i projektet.

Lärare talade om att "såsnart de har varit med Ronald i parken så längtar de till nästa gång". Till varje skola hade vi en gåva, en svensk flagga på en mässingsstång. Inte i en skola revs pappret upp! Varligt öppnades paketen och ett sus gick igenom de små salarna när flaggan visades. Sedan följde ivriga frågor som; "Magistern! Får jag behålla pappret?" "Magistern! Får jag asken?" Det fick mig att undra om vissa av dessa barn ens hade fått ett paket med fint papper förut? Tacksamheten var rörande.

Vi lärde oss givetvis mycket om kulturen, om växter och frukter, seder och bruk. Vi vart verkligen väl omhändertagna, både av Joaquin, i San José och av Ronald och de andra vid stationen i Cabo Blanco.

Don Carlos styr skickligt ut båten från Cabo Blancos strand mot Cabo Blanco-ön.

Äventyr, ja det var det gott om. Första natten då vi anlände till Cabo Blanco var vi tvugna att vandra ca:45 min (vi villade bort oss också!) i beckmörker med all packning för att hitta förläggningen där vi skulle bo. Det var mycket halk i lera och trevande på liander och annat, allt omringat av de höga ljud djungelns alla kryp i olika storlekar bjuder på såsnart mörkret fallit på. Trevligt välkomnande!

Vi åkte också båt med snälla parkvakten Don Carlos (den ende som arbetat sedan då Nils-Olof Wessberg levde!), mellan rev och höga vågor ut till Cabo Blanco-ön där de som ville kunde snorkla. Att havet som vid stunden var så grått och rivande kunde dölja en sådan värld under ytan trodde jag aldrig! Tommy och jag hamnade i ett stim av stora, blå fiskar. Det var så överväldigande att jag aldrig han få kläm på det där med att andas. Jag fick vatten i snorkeln hela tiden! Tilläggas bör också att Jonas faktiskt såg en haj under hans snorkeltur. Kul för honom tyckte nog de flesta av oss andra, tacksamma att vi inte var med under ytan just då.

Vi sjöng mycket, både i skolorna för barnen (nationalsången), och under de mörka kvällarna på stationen, både på spanska och svenska.

Joaquin, Tommy och Eivor vandrar från besöket vid Poás vulkanen. De gigantiska blader kallas "fattigmansparaply"

Överlag så var det naturen själv som bjöd till flest äventyr och strapatser. Geggamojja, plötsliga störtregn, stigande tidvatten, vadande över floder, alla dessa små djur som lyckades dyka upp överallt (typ 5 kilos paddan i duschutrymmet, krabborna som knallade runt lite överallt, den "nåt" som Viveka beskrev som "nåt så fult har jag aldrig sett förut" och fick henne att stampa i golvet som den värsta krigsdansare. Att ej för-glömma är dessa "någonting" som vi inte fick njuta åsynen av, mer än en frenetiskt kliande Tommy...)

Nöje. Ja, det är klart att ordet nöjesresa kan definieras olika av olika personer, om inte att bara få vistas i den miljö som nationalparken erbjuder är ett nöje så tror jag att bad i varma vattenfall, fruktdrinkar gjorda på nyplockad frukt och sång vid solnedgången definitivt gjorde sitt. Eller som Leif sa; "Det här uppfyller ju liksom västvärldens alla krav på vad paradiset är".

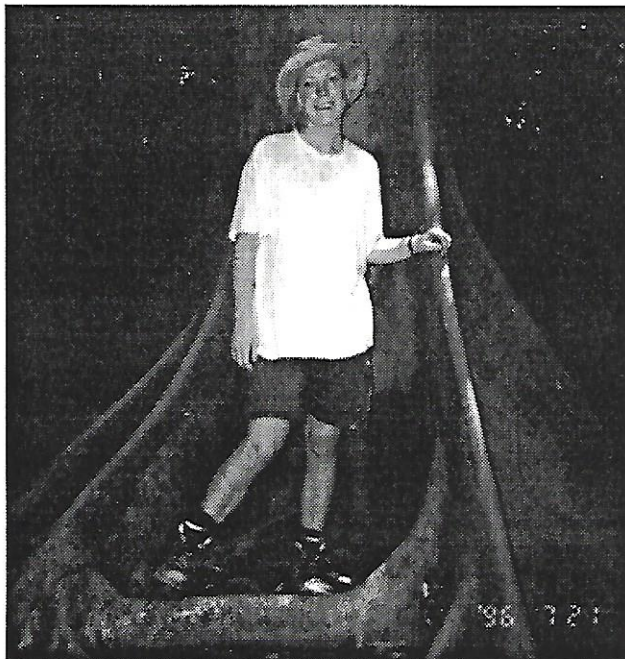
En resa till Cabo Blanco är inget för den bekväme. Komforten och standarden kan inte jämföras med den här hemma, men det är liksom det som är tjusningen. Och man behöver verkligen inget mer än det som finns. Att vakna upp till vågorna och gå upp och duscha under en vattenslang kändes på något sätt lyxigare än det mest femstjärniga hotell. Ris och böror tre gånger om dagen blev också en njutning, jag saknar det faktiskt!

Men lyxigast av allt var nog att vi fick lära känna våra nya Costa Ricanska vänner och resa med varandra, för trots att alla inte kände varandra från början och att åldrarna var minst sagt blandade så fick vi en mycket fin gemenskap i grup-

pen och vi hade en otrolig förmåga att hålla motet uppe, även i de mest svettiga och trötta situationer!

Förresten så slog det mig att de "mindre roliga" sekvenser jag efter *mycket* knak kunde komma på faktiskt varit de jag varit mest stolt över att jag klarat av. Själva resan var ju just blandningen av alla komponenter. Studier, äventyr och nöje, blir ju tillsammans ett helt "jätte-nöje" i sig.

(Jag hade ju förstås kunnat leva utan den matförgiftning jag drog på mig sista kvällen och som sträckte sig över planresan hem plus två veckor i Svedala. Eftersom Tommy och jag reste hem tillsammans tror jag att även han kunnat leva utan den!)

Naturen bjuder på mycket fantastiskt! Här står jag i en trädrot på två meter!

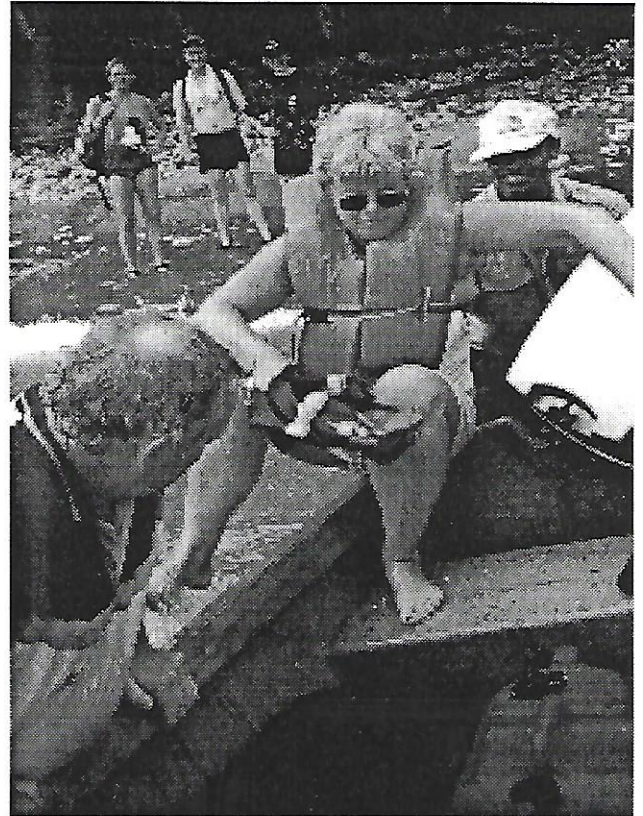
Slutligen, kära medlemmar vill jag bara säga, häng kvar i föreningen för den skänker verkligen glädje till många barn, familjer och parkarbetare.

Jag kommer från och med januari att skriva rapporter hem till Svedala om hur läget är med projektet och parken. Jag hoppas att ni kommer att ta del av dessa. Tills dess vill jag önska er en trevlig jul och ett förhoppningsvis fortsatt samarbete för Cabo Blancos överlevnad och utveckling.

Kramisar från Hanna.

P.S.

Jag glömde att berätta att efter två veckor tog gruppen avsked och Tommy och jag stannade kvar i Costa Rica, medans resten for hem till Sverige. Det var *då* äventyren började! Vad sägs om "krokodilförflyttnings-uttryckning", boaormsräddning, näsbjörns och apflocksmöten på *verkligt* våra håll, men det får jag berätta om en annan gång! Synd att ni inte stannade kvar! (hi,hi)

En stor eloge till Barbro som skadade foten men inte klagade en enda gång! Här assisteras hon att komma i båten av Tommy och Don Carlos (observera sonen Jonas på stranden, inte skrattar han väl åt mamma?)